

Sygn. akt I KZ 56/21

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie M. R. w przedmiocie wniosku o uznanie za nieważne orzeczenia Sądu Honorowego dla Oficerów Młodszych przy (...) Pułku Zmechanizowanym z dnia 24 listopada 1967 r. oraz rozkazu Ministra Obrony Narodowej z dnia 14 lutego 1968r. o pozbawieniu stopnia oficerskiego i przeniesieniu do rezerwy, po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 9 grudnia 2021 r. w Izbie Karnej zażalenia na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt Ko Un (...) o nieuwzględnieniu wniosku,

Na podstawie art. 3 ust. 3 i 4 ustawy z 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz. U Nr 34, poz. 149) w zw. z art. 437§1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zażalenia nie uwzględnić, zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy, a kosztami postępowania odwoławczego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

M. R. skierował do Wojskowego Sądu Okręgowego w W. wniosek o uznanie za nieważne orzeczenia Sądu Honorowego dla Oficerów Młodszych przy (...) Pułku Zmechanizowanym z dnia 24 listopada 1967 r., na którego wniosek Minister Obrony Narodowej rozkazem personalnym nr (...) z dnia 14 lutego 1968 r. pozbawił go stopnia oficerskiego i przeniósł do rezerwy.

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 12 października 2021 r., sygn. akt Ko Un (...) wniosku nie uwzględnił.

Jako podstawę rozstrzygnięcia podniósł okoliczność, że rozkazy przełożonych o wymierzeniu kar dyscyplinarnych, czy też rozkazy Ministra Obrony Narodowej o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, jak też orzeczenia Sądu Honorowego nie mieszczą się kategorii orzeczeń pozasądowych w rozumieniu art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Sąd stwierdził również, że gdyby teoretycznie uznać, iż wskazane we wniosku organy miały charakter organów pozasądowych to i tak wniosek nie podlegałby uwzględnieniu, gdyż z relacji przedstawionej przez wnioskodawcę nie można przyjąć aby prowadził on działalność zmierzającą do odzyskania przez Polskę niepodległego bytu państwowego.

Zażalenie na to postanowienie wniósł wnioskodawca.

W zażaleniu, w którym wskazał na szereg zdarzeń z okresu pełnienia służby wojskowej dotyczących charakteru jego służby, stosunków panujących w jednostkach wojskowych, w których pełnił służbę, stosunków z przełożonymi, głoszone przez niego poglądy w czasie pełnienia służby wojskowej, które uzasadniały jego przekonanie o prowadzeniu działalności na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego, czego efektem było wydanie wobec niego określonych rozstrzygnięć przez Sąd Honorowy i Ministra Obrony Narodowej pozbawiających go stopnia oficerskiego i przenoszących go do rezerwy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Trafne jest rozstrzygnięcie zawarte w części dyspozytywnej postanowienia i towarzysząca mu argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Dokonując oceny rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji podnieść należało, że w ugruntowanym orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano w płaszczyźnie art. 1 ust. 1 wskazanej ustawy, że rozkazy przełożonych o wymierzeniu kar dyscyplinarnych czy też rozkaz Ministra Obrony Narodowej o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej, jak i orzeczenia Sądu Honorowego nie mieszczą się w kategorii orzeczeń organów pozasądowych w rozumieniu ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 1994 r., WZP 1/94, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2008 r., WZ 29/08, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., WZ 8/13).

W tej sytuacji Sąd pierwszej instancji prawidłowo orzekł o nieuwzględnieniu wniosku w przedmiocie unieważnienia orzeczenia Sądu Honorowego wnioskującego o pozbawienie wnioskodawcy stopnia oficerskiego oraz rozkazu Ministra Obrony Narodowej, na podstawie którego został pozbawiony stopnia oficerskiego i zwolniony z zawodowej służby wojskowej. Wobec potwierdzenia zasadności rozstrzygnięcia opartego o charakter decyzji wydanych przez wskazane organy wojskowe, wywody skarżącego zawarte w zażaleniu, kwestionujące, zresztą nietrafnie, twierdzenie Sądu o braku potwierdzenia dowodowego prowadzenia przez wnioskodawcę działalności niepodległościowej, nie mogły

w żadnym przypadku doprowadzić do uchylenia zaskarżonego orzeczenia i rozstrzygnięcia po myśli skarżącego.

Z tych względów postanowiono jak na wstępie.